

RAINO

JE

Lída otevřela oči a bylo jí dobře. Dívala se na palmy za oknem a poslouchala štěbetání ptáků a pravidelné oddychování rodičů, kteří spali vedle. Potichoučku vysunula nohy z postele a po špičkách se vyplížila až ke schodům. Trochu vrzaly, přestože po nich sestupovala opatrně. Lída se zastavovala, protože se bála, že někoho tím vrzáním probudí. Ale kdepak, Ája se ani nehnula, máma se jen převalila na druhý bok a táta přestal chrápat. Pak bylo ticho. Lída konečně sestoupila z posledního schodu a užasla. Zvenku do místnosti svítilo ranní slunce a ve dveřích někdo stál.

„Dobrý den,“ pozdravila slušně.

„No dobrý,“ usmál se ten muž. „Já jsem Štěpán. Jak říkají tobě?“

„Lída.“

„No to je krásné jméno,“ prohlížel si ji pozorně. Měl na sobě starou kostkovanou košili, byl vousatý a zpod kudrnatých vlasů na Lídu vesele pomrkávaly jeho veselé oči pichlavé jak trnky.

„Všichni ještě spí, vid’?“ podrbal se ve vousech. „Tak je necháme chrápat, co říkáš?“ mrkl na Lídu. „Víš co, já ti zatím něco ukážu. To se ti bude líbit. Pojď za mnou.“

Vyšli ven. Minuli kamennou nádrž, ve které plavaly oranžové rybky, Štěpán jim cestou nasypal trochu krmení a rybky se o něj praly.

Některé vyskakovaly ven. Lída do nádrže na chvíli ponořila ruku, ale hned ji zas vytáhla. Prošli pod obloukem kolem kamenného stolu a proutěných křesílek:

„Tady dobře chutná kafe,“ poznamenal Štěpán. „Už jsi někdy pila kafe?“

„Já?“ zavrtěla hlavou Lída. „Nikdy.“

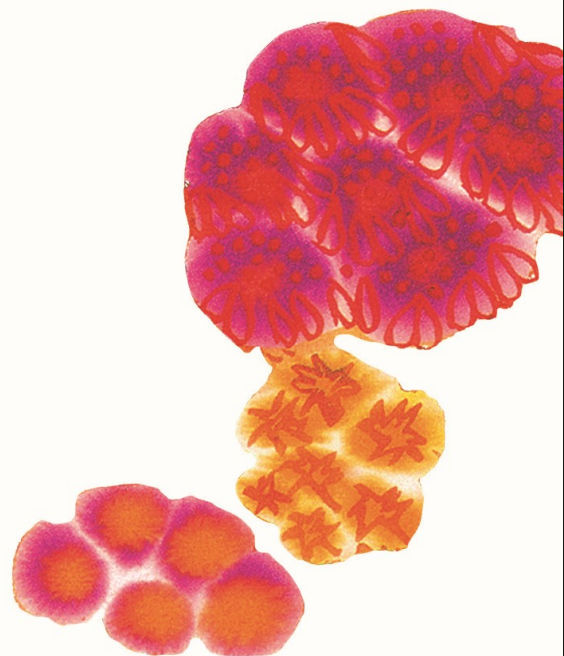
„Tak já ti ho pak uvařím.“

Šli dál, jako by se prodírali keři a stromy a palmami, skrz které zářilo na oblázkovou cestičku slunce. Minuli další kamenný stůl a pak obrovské dřevěné mlýnské kolo, které se nepatrně točilo tam a sem, jak foukal vítr, a byli u ateliéru.

„Chceš vidět, co právě dělám?“ zeptal se Štěpán a Lída přikývla. „Tak podívej.“

Vešli do ateliéru, kde byly po stolech rozloženy obrázky a barvy a štětce, taky tam byly dřevěné destičky a dláta a tiskařský stroj a spousta dalších věcí.

„Město plný kytek,“ řekl Štěpán a vytáhl první obrázek.

„Šťastný město, šťastný lidi, samej úsměv. Jenže pozor. Jeden chytrej pán rozhodl, že v tom městě nemůžou kytky vyrážet ze země jen tak, kde se jim zlíbí. A tak je vyrvali ze země a určili jim, kde můžou růst a kde ne.“¹⁶⁾

Štěpán vytahoval jeden obrázek za druhým a pokládal je na stůl. Lída je brala do ruky a žasla, jak jsou barevné a jak voní tiskem.

„Některý lidi potřebujou mít všechno nalajnovaný a pod kontrolou, víš. Jenže takovej ten náš boží svět není. Ve všem je obrovská síla. Všimla sis někdy, že tráva prorazí i asfaltovou silnici?“

„To jsem si všimla. I na chodníku jsem viděla růst pampelišky. A na jednom starém domě v Praze vyrostla malá bříza. No vážně. Viděly jsme to s Ájou,“ vyhrkla překotně a sama se divila, co to všechno říká.

„Tak to vidíš. Dospělí si často ničeho nevšimnou. To jen děti a pak taky staré babičky a dědové, ti si všímají víc.“ Štěpán začal rýt dlátkem do dřeva.

„Toho jsem si už taky všimla,“ poznamenala Lída a prohlížela si obrázky na stole. Pak se začala procházet po ateliéru.

„Když lidem vezmeš kytky a barvy, začnou bejt smutný,“ pokračoval Štěpán. Lída se dívala, jak pracuje, a zároveň pozorovala palmy, jak se za velkým oknem pohybují ve větru.

„Proto maluju, víš,“ pokračoval Štěpán a natíral vyrytou desku barvou. Lída ani nedutala. Napjatě sledovala, jak pod barvou vystupuje obraz.

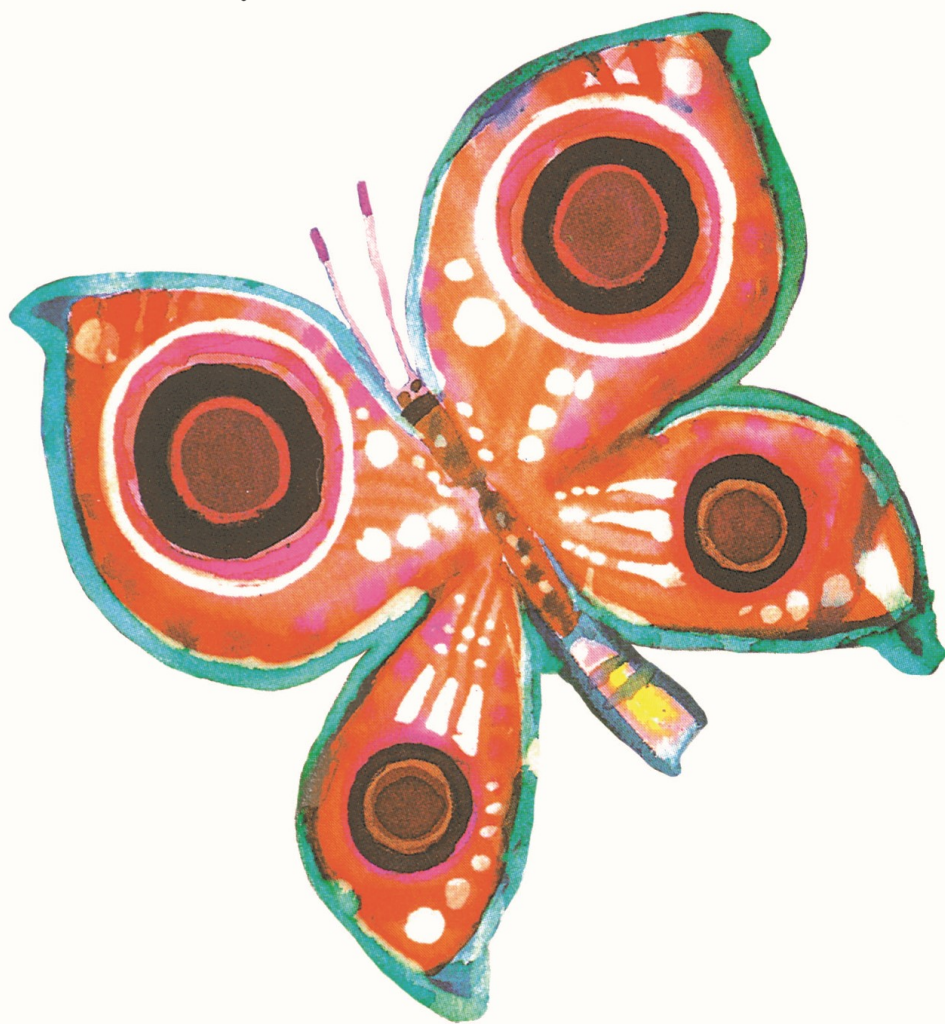
„A jak to dopadne?“ vyzvídala a pozorovala, jak Štěpán tiskne obrázek.¹⁷⁾

„Tak a máme tady první tisk,“ zamumlal. Byl to motýl.
A ne ledajaký, byl to motýl zářící všemi barvami. Jako
by rozhazoval červenou, žlutou, zelenou, modrou a zlatou
kol dokola.

„To je nádhera,“ špitla Lída a Štěpán dal do tisku druhý papír
a Lída četla:

„Slunce se zase rozsvítí,
a chechtat se budou
dospělí i děti.
Svět bude plný kytek,
přiletí i motýli
a ptáci začnou cvrlikat
a zpívat jako zběsilí.

A lidé tančit budou
v závratí, až se k nám
barvy navrátí.“

Lída se zhoupla na židličce a začala se smát. Pak seskočila na podlahu a dala se do tance. A jak se točila, vrazila do Aleny, která stála ve dveřích ateliéru spolu s mámou a tátou.

„Ahoj, brácha!“ vykřikla radostně máma a rozpřáhla ruce.

„Bon giorno, come state?“¹⁸⁾ sevřel Štěpán mámu pevně v objetí. Pak se pozdravil s tátou a nakonec se s úsměvem zahleděl na Alenu: „Ty jsi Ája, vid’? Lída – Ája... celá máma. Tak vítejte v Rugolu! Panečku, dneska večer bude festa!“ zahalekal a pak už se všichni objímali a zdravili a Štěpán šel dělat kafe. Máma vyndala české buchty a sedělo se a povídalo a jedlo a pilo.

16) Štěpán Zavřel ilustroval knížku Die Blumenstadt Evelyny Haslerové.

17) barevný linoryt, dřevoryt – obvykle se užívá soutisku z několika matric, z nichž každá tiskne jednu barvu. Tato metoda umožňuje kombinaci transparentních a krycích barev a bohatší strukturu tisku.

18) Buon giorno, come state? – Dobré ráno, jak se máte?